

Emma Grey

Pictures of You

Vertaald door Saskia Peeters

DE FONTEIN

Proloog

Mijn hand hengelt in mijn tas heimelijk naar mijn telefoon terwijl een strijkorkest Albinoni's 'Adagio' speelt en iedereen om me heen tot tranen roert. Mijn keel doet zeer van de stress. Ik probeer vocht uit mijn droge ogen te persen en voel een drang om de veroordelende blikken die me van alle kanten in de katholieke kerk van Waverley bestoken te ontvluchten.

Ik wil hier gewoon niet zijn.

Zou hier niet moeten zijn.

Ik ken deze mensen niet. Niet mijn schoonmoeder, Gwendolyn, die naast me haar ogen dept op die behoedzame manier die aangeeft dat ze meer waarde hecht aan de toestand van haar mascara dan aan het tonen van echte emotie. Niet haar echtgenoot, die sinds ik een week geleden wakker werd in het ziekenhuis nog geen vriendelijk woord tegen me heeft gezegd. Niet de Gucci-pakken die onrustig op de banken achter ons zitten, blikken op horloges werpend en rouwend om het verstrijken van factureerbare minuten.

En ook niet Oliver Roche. Oogverblindend knap, enorm succesvol als bedrijfsjurist. Vastgoedbelegger. Filantroop en liefhebber van extravagante wintersportvakanties en Europese stedentrips, als ik de diavoorstelling van de 'viering van zijn leven' waarin ik een bijrol speel op het grote scherm mag geloven.

Ogenscheinlijk de liefde van mijn leven.

Romantisch bewijsmateriaal in al zijn opgepoetste, filmische schoonheid. In de powerpoint zie ik mezelf aan zijn zijde op warpsnelheid ouder worden. Hij is op zijn allerbest, gedurende zijn hele school- en studietijd, op sportvelden, op het werk, sociaal. Ik vraag me af hoe het

zou zijn geweest als het ongeluk ook mijn leven had geëist, en deze zelfde mensen bijeen hadden moeten komen om een soortgelijk hoogtepuntenoverzicht van mij te aanschouwen.

Aan mijn linkerringvinger glinstert een grote traanvormige diamant. Gwendolyn, die me heeft aangespoord hem te dragen, fronsend alsof ze niet kon begrijpen waarom ik dat niet zou willen, zei dat het niet raadzaam was om de ringen thuis te laten liggen. Ik probeer er dankbaar voor te zijn. Voor dit allemaal. Dit luxeleven waarin Oliver en zijn familie me hebben opgenomen, al kan ik me niet indenken op welke manier ik erin verstrikt kan zijn geraakt.

Ze kijkt vluchtig mijn kant op en ik doe mijn best om iets van verdriet te tonen. Als ik me hard genoeg concentreer op de beelden van Oliver en mij met champagneglazen op ons verlovingsfeest, en de manier waarop hij op die trouwfoto naar me kijkt – alsof ik zijn álles ben – zal het dan allemaal terugkomen?

Terwijl het zonlicht door de glas-in-loodramen op de koperen handgrepen van de sierlijke mahoniehouten kist valt en het middenpad als ware het een koninklijke bruiloft met rozen is versierd – elk aspect van dit opzichtige afscheid getuigt van een overdaad waarvan ik walg – voel ik niets. Behalve schuldgevoel omdat ik niet de perfecte weduwe ben.

Mijn hartslag neemt toe als ik aan de uitgebreide receptie denk die de familie Roche voor hierna heeft gepland. Het klinkt alsof de complete high society van Sydney erbij aanwezig zal zijn. Van mij wordt verwacht dat ik wat babbel met mensen die ik alleen ken van tijdschriftcovers en jetsetpagina's terwijl ik, tevergeefs, de ruimte afspeur naar mama, papa en mijn beste vriendin Bree, die ik zo ontzettend graag om me heen zou willen hebben, maar die ik niet heb kunnen bereiken. Het is alsof ik ook dood ben. Of vastzit in een of andere koortsdroom waaruit ik maar niet wakker word.

Maar ik heb geen koorts. Ik ben niet ziek. En hun onverklaarbare afwezigheid leidt alleen maar tot meer paniek – adrenaline die door mijn lichaam giert, een voortdurend misselijk gevoel, tot ik deze vertoning geen seconde langer kan verdragen. Dat brengt me op mijn telefoon,

de Uber die ik tijdens het Onzevader heb besteld, en het feit dat ik een enorme rel zal veroorzaken wanneer ik als een rebellerende millennial-weduwe weglucht, recht in de armen van een menigte paparazzi die zich voor de kerk heeft verzameld. Ik sta op het punt ze het schandaal te bezorgen waarnaar ze allemaal lijken te smachten...

Een week eerder

Het feest van gisteravond galmt nog na in mijn hoofd als ik ontwaak en word overspoeld door een tsunami van spijt. Wat het ook was waardoor ik me zo afgrijselijk voel, ik zal het nooit meer doen.

Het ergste is dat ik me niet eens een leuke avond kan herinneren. Maar ik ben dan ook iemand die de zaterdagavonden doorbrengt met frambozenthee en het op Facebook bespreken van onnauwkeurigheden in kostuumdrama's. Eigenlijk geef ik niet zoveel om wilde feesten.

Ik bega de vergissing om mijn hoofd een klein stukje naar rechts te draaien. Er schiet een pijnscheut door mijn oogkassen en ik wil alleen nog maar doodgaan. Mijn arme hoofd. Is het echt zo dat alcohol hersencellen doodt, of is dat een fabeltje? Ik kan me echt niet herinneren dat ik gisteravond heb gedronken. In elk geval niet genoeg om de wereld zo gruwelijk te laten aanvoelen.

Laat me alsjeblieft niet zijn gedrogeerd.

Ik zou willen dat iemand die wekker eens uitzette. Kriebelige, stijve lakens vormen een prop onder mijn rug. Als ik iets beweeg, hoor ik de plastic matras onder me piepen, en het slangetje dat uit mijn hand komt trekt aan mijn huid op de plaats waar het is vastgeplakt.

Mijn ogen schieten open. Hard tl-licht weerkaatst tegen kale, witte muren om me heen. Een kluwen snoeren en draden en een zuurstofmasker bungelt op de plaats waar mijn bij elkaar gescharrelde sjaaltjesverzameling met kerstlampjes over het hoofdeind gedrapeerd zou moeten zijn. Waar is de ingelijste poster van *Pride and Prejudice* met Jennifer Ehle en Colin Firth? Volgens Breanna is die een van de vele redenen waarom ik nooit verkering zal krijgen. Maar goed, dat lijkt op dit moment wel het minste van mijn problemen...

Ik probeer te gaan zitten. Pijscheuten in mijn borst dwingen me te blijven liggen. Mijn mond is zo droog dat ik niet eens mijn keel kan schrapen en het piepen van het apparaat naast me lijkt wel op hol te slaan. Een blonde verpleegster in een blauw uniform snelt op Crocs naar me toe, drukt op knopjes om het geluid te laten stoppen en kijkt me vriendelijk aan.

‘Hallo, Evelyn,’ zegt ze met een blik op haar horloge. ‘Ik ben Liz.’

‘Waar ben ik?’ Mijn stem is zwak, alsof ik uit een of ander moeras ben gekropen. ‘Ik wil dat mama komt,’ piep ik. Ik klink als een kleuter, overmand door verlatingsangst bij de schooldeur. Liz legt een zachte hand op mijn schouder als ik mijn rug recht en niet zo kinderachtig probeer te doen, maar ik krimp ineen van de pijn.

‘Je ligt in het Saint Vincent-ziekenhuis in Sydney. Je hebt een auto-ongeluk gehad.’

O, god. *Breanna...*

Liz controleert het slangetje dat uit mijn hand komt en dat langs paarse bloeduitstortingen op mijn pols naar een zak met een vloeistof aan een metalen paal loopt. Mijn blik gaat van het infuus naar een vreemd litteken op mijn hand, en dan valt mijn haar voor mijn gezicht. Donker. Is het gevérfd?

Wie heeft dat gedaan? Dat moet ik zelf zijn geweest. In een dronken bui. Ik neem mijn woorden terug, het is beter als mijn moeder niet komt. Ze vermoordt me...

‘Met wie was ik?’ vraag ik. ‘In de auto?’ Ik krijg de vraag nauwelijks over mijn lippen. Stel dat Bree dood is? Dat ik haar heb vermoord?

Liz wenkt een dokter op de gang, die eruitziet alsof ze thuishoort op de set van *Days of Our Lives* in plaats van op een chaotische spoedeisende hulp. Ze snelt naar binnen, trekt de papierachtige blauwe gordijnen dicht voor een beetje privacy en blijft dan als Magere Hein aan het voeteneind van mijn bed staan.

‘Evelyn, ik ben bang dat we slecht nieuws hebben.’

Ik kijk naar Liz, wiens vrolijke gelaatsuitdrukking heeft plaatsgemaakt voor de slechtnieuwsblik: vriendelijke ogen, ernstige frons, hoofd schuin.

Het voelt alsof ik moet overgeven. En daar ben ik juist bang voor, waardoor mijn maag zich omdraait en mijn angst nog verder oplaait. *Waar is mama?* Ik wil dat ze hier komt, of ze me nou vermoordt of niet.

‘Je verwondingen vallen mee,’ legt de dokter uit, ook al schreeuwt ieder deel van mijn lichaam iets anders. ‘Helaas heeft Oliver de grootste klap opgevangen.’

Wie? Ga me nou niet vertellen dat ik eindelijk ben gaan leven en van het feest ben weggeglipt met een jongen.

‘De airbags zijn geactiveerd, maar dat is niet altijd genoeg. Je man heeft heel ernstig hersenletsel opgelopen.’

Mijn wát?

Alles begint te tolleren. De kamer. Haar stem. Mijn zwakke greep op de werkelijkheid.

‘We hebben gedaan wat we konden...’

Mijn gedachten buitelen over elkaar heen, bij elk woord sneller. Ze moet dossiers hebben verwisseld. De verkeerde kamer zijn binnengelopen.

‘Evelyn, gecondoleerd met je verlies.’

Nou, dat is nergens voor nodig, want ik heb niemand verloren.

‘Allereerst, ik heet Evie,’ begin ik. ‘En ten tweede, ik heb geen man!’

Er volgt een ongemakkelijke stilte. Die zou ik kunnen vullen met mijn mening over het huwelijk, dat het een ouderwetse, patriarchale val is die alleen zin had in de tijd van Jane Austen, maar dit lijkt me niet het juiste moment. Al helemaal niet omdat ze allebei een trouwring dragen. Ik werp een snelle blik op mijn linkerhand om te zien of ik een ring over het hoofd heb gezien, maar zie alleen het infuus, tape en dat vreemde litteken. Hoe kunnen deze mensen denken dat ik zo gek ben om op mijn leeftijd al te trouwen? Dat mag waarschijnlijk niet eens.

De twee vrouwen wisselen een indringende blik en dan beent Liz weg. De dokter gaat op de plastic stoel naast mijn bed zitten en glimlacht naar me. Zo’n glimlach die zegt: *er komt versterking aan*.

Ze maakt een beleefd praatje, omzeilt het onderwerp van mijn dode, denkbeeldige man, maar vraagt bijvoorbeeld waar ik woon. *In Newcas-*

tle. En welk jaar het is. 2011, wat anders? Hebben we vorige week niet allemaal naar de bruiloft van Will en Kate gekeken?

‘Het is normaal dat je een beetje in de war bent,’ zegt de dokter.

Ik ben helemaal niet in de war. Ze hebben gewoon de verkeerde informatie. Dat soort dingen gebeurt in *Grey’s Anatomy* aan de lopende band.

Als zuster Liz na uren ongemakkelijk geklets van de dokter terugkomt, zie ik de wallen onder haar ogen, de blonde slierten die uit haar slordige kapsel steken en schreeuwen ‘dubbele dienst’ en ‘risico op medische missers’. Ze heeft een man in een beige corduroy broek en een gekreukt gebroken wit overhemd bij zich, ook met zo’n geofende glimlach. Deze mensen zien eruit alsof ze op hun laatste benen lopen. Geen wonder dat ze fouten maken.

‘Hallo, Evelyn,’ zegt de man terwijl hij mijn gegevens erbij pakt. ‘Ik ben dr. Gordon van psychiatrie.’

Psychiatrie?

‘Hoe voel je je?’

‘Een beetje beurs, maar verder normaal,’ laat ik hem weten. Met de nadruk op *normaal*.

‘Gezien de gegevens in je dossier, maken we ons een beetje zorgen om je geheugen.’

En ik maak me een beetje zorgen om hem! Hoe kan een specialist nou geloven dat een schoolmeisje getrouwd is? ‘Er is niets mis met mijn geheugen.’ Ik probeer iets rechtop te gaan zitten, alsof ze me dan serieuzer zullen nemen. ‘Ik kan me nog precies herinneren wat ik gisteren in de kantine als lunch heb gegeten. Een broodje worst met saus en een chocoladereep. Met al die troep is het maar goed dat ik zo’n geweldige stofwisseling heb. Ik eet als een paard en heb toch maatje xs!’ Ik klop op mijn buik onder het dunne laken, alsof ik die fantastische stofwisseling wil demonstreren, en dan realiseer ik me dat er iets mis is. Er is... méér van mij dan er gisteren was. Ik til het laken op om het te onderzoeken. Jawel. Fijne ronde heupen. Een lichte bolling van mijn buik. Ik laat het laken terugvallen. Wat is er met me gebeurd door dat auto-ongeluk? Het is alsof alles is herverdeeld!

De psychiater bekijkt me aandachtig.

‘Ik heb geen xs,’ geef ik toe. ‘Hoe is dat gebeurd?’

Liz grinnikt en geeft een klopje op mijn arm.

Ik zie voor me dat ik in coma lag. Misschien hebben ze me gevoed door een slangetje en me te veel gegeven voor mijn activiteitsniveau. Misschien is mijn stofwisseling door het ongeluk van slag geraakt, en als ik al weken of maanden in dit bed lig, ben ik natuurlijk ook uit vorm.

‘Wanneer was dat ongeluk precies?’ vraag ik. Ineens is dat belangrijk, want de enige andere verklaring hiervoor is dat ik al die tijd aan morfofodysforie heb geleden en daar nu ineens vanaf ben.

‘Gisteren,’ antwoordt Liz. ‘Je doet het heel goed.’

Gisteren? Ik til het laken nog eens op om mezelf te bekijken, en zie tot mijn verbazing een stel tiéten. ‘Dat kan helemaal niet!’ mompelt ik. Ik bedoel, ik had gisteren natuurlijk ook al tieten, maar niet zoals *déze*. Dit is minstens een C-cup! ‘Waar zijn die twee extra cups ineens vandaan gekomen?’

Alle drie kijken ze ongemakkelijk naar de plastic bekertjes op het nachtkastje.

‘Evie, hoe oud ben je?’ vraagt de psychiater.

‘Zestien. Maar er is iets heel erg mis.’

Hij legt zijn klembord op het bed en houdt zijn handen alsof hij gaat bidden, waarna hij met zijn vingertoppen nadenkend tegen zijn neus tikt, alsof dit de eerste keer in zijn carrière is dat hij iemand tegenkomt die van de ene op de andere dag van lichaamsvorm is veranderd. ‘Ik begrijp dat dit misschien een schok voor je is,’ begint hij na een lange pauze, ‘maar volgens je rijbewijs en medische dossier ben je negenentwintig.’

Negenentwintig? ‘Nou, zie je wel! Jullie hebben me overduidelijk verward met iemand anders. Ik heb niet eens een rijbewijs, ik ben het nog aan het leren.’

Hij knikt. Niet instemmend, maar om me tot bedaren te brengen, dat zie ik. ‘Het gebeurt wel vaker dat mensen verward zijn na een auto-ongeluk.’

Hij gaat verder, maar ik luister al niet meer. Het kán gewoon niet dat ik negenentwintig en getrouwd ben. Of hoe het ook heet als je man dood is. Weduwe.

‘Ik ben tegen het huwelijk!’ verklaar ik. ‘Een echte carrièrevrouw. Ik heb de middelbare school nog niet eens afgemaakt. Ik kan niet ineens twee keer zo oud zijn.’

Als ik mijn hoofd schud, valt er weer een haarlok voor mijn gezicht, die ik wegveeg en dan vastpak om de kleur wat beter te bekijken. Het is absoluut niet mijn natuurlijke kleur. Maar ik heb het niet geverfd, want dat mag niet van mama. Zelfs niet roze voor gekkeharendag.

‘Is er een spiegel?’

Liz loopt de kamer uit en komt terug met een zakspiegeltje.

Ik klap het open en zie een uitzinnige vrouw – ja, vrouw – die me met geschokte blauwe ogen aankijkt.

‘Fuck!’ zeg ik. ‘Sorry.’ Je kunt meteen nablijven als een leraar je hoort vloeken.

Het is niet alleen de rode striem van de autogordel in mijn nek. Of het donkere haar. Het komt doordat mijn sproeten zijn vervaagd, zoals mama altijd zei dat zou gebeuren. En er zitten fijne lijntjes rond mijn ogen en mond. Het zijn geen echte rimpels of zo; eigenlijk zijn ze best lastig te zien, omdat alles een beetje vaag is. Ik kijk met toegeknepen ogen naar mijn spiegelbeeld en Liz vraagt of ik mijn bril wil.

‘O, ik heb geen bril,’ poch ik op het moment dat ze me een chic schildpadmontuur van Prada aanreikt dat ik onmogelijk kan betalen, maar alles perfect scherp maakt.

En met ‘alles’ bedoel ik het ongelofelijke feit dat ik blijkbaar een volwassen vrouw ben met een heuse bril, fijne lijntjes in mijn gezicht, extra kilo’s aan mijn lichaam en een dode man die ik nooit heb gewild.

Een halfuur later marcheert mijn medische team nog steeds de kamer in en uit en zoek ik in een stijlvolle Gucci-tas naar mijn telefoon. Ik gooi alles op het bed, inclusief een lading luxe make-up, de sleutel van een Jeep en een klein, wit opbergdoosje met een stel nutteloze oortjes zonder snoer.

Er is een telefoon, maar die kan niet van mij zijn. Hij is zo groot. En er zit geen aan-knop op! Ik beweeg mijn vinger over het enorme scherm, dat ineens tot leven komt en melding maakt van achtendertig gemiste oproepen en een stortvloed aan berichten. ‘Wat gebeurde er nou?’ vraag ik aan Liz, die mijn bloeddruk controleert. Alweer.

‘Hij heeft gezichtsherkenning.’

Zoals in sciencefiction?

‘Hij herkent je gezicht,’ zegt ze. ‘Dat heb je waarschijnlijk ingesteld toen je de telefoon kreeg.’

Dus mijn telefoon kent me beter dan ik? Ik scrol als een bezetene door mijn contacten, want ik moet mama bellen en het slechte nieuws vertellen: ik ben oud.

En het goede nieuws: ik ben wakker!

En het andere slechte nieuws: haar schoonzoon is dood.

Schoonzoon!

Mijn vinger blijft boven zijn naam in mijn contactenlijst hangen. Oliver. Bewijs dat wat ze me vertellen misschien wel waar is. En als dat zo is, heb ik misschien wel duizenden keren naar dit nummer gebeld om huwelijkse dingen te bespreken, zoals wat we zouden eten en of hij eraan had gedacht de elektriciteitsrekening te betalen. Misschien lichtte het scherm op met zijn naam en maakte mijn hart een sprongetje, zoals

bij vrouwen in romans, omdat we zo'n stel waren dat alle rekeningen via automatische incasso betaalde en elkaar alleen belde voor romantische doeleinden, zoals: 'Pak een tas in, Evie, we gaan een weekendje weg!'

De verleiding is te groot. Ik tik op de naam en druk de telefoon tegen mijn oor. Misschien verandert er dan iets in deze enorme kosmische vergissing die het universum lijkt te hebben gemaakt en komt hij weer terug.

De voicemail springt aan. 'Dit is het nummer van Oliver Roche. Laat een bericht achter.'

Het is een zware, nuchtere, mannelijke stem en het is een afschuwelijke gedachte dat ik daarmee getrouwd was. Met hém. Ik ben ook een tikkeltje teleurgesteld dat ik voor een partner met zo'n fantasieloze boodschap heb gekozen. Die van mij is een uitgelaten triomf! Ik heb hem minstens zeventien minuten geoefend voordat hij spontaan klonk. Dat brengt me op het idee om naar mijn eigen boodschap te luisteren en meer dan tien jaar later na te gaan wat voor theatrale prestatie ik heb neergezet.

'Dit is het nummer van Evelyn Roche. Laat een bericht achter.'

Evelyn? Zo noem ik mezelf nooit. En Roche? Niet Hudson?

Om maar te zwijgen van de woordkeus, die vreemd identiek is aan Olivers nietszeggende bericht. Ik speel het nog een keer af. 'Dit is het nummer van Evelyn Roche...' Bij de derde keer zou ik willen dat ik Evelyn Roche echt kon bellen om te vragen waarom haar stem zo vlak klinkt en haar boodschap zo formeel is. Ik had gedacht dat ik op mijn negenentwintigste blijer met het leven zou klinken.

Ik ga terug naar mijn contactenlijst en scroll naar de M van mama. Alleen al het zien van de naam op het scherm roept een gevoel van opluchting en troost op. Ik tik snel op het nummer. Misschien is ze al op weg van Newcastle naar Sydney. Ze hebben mijn ouders vast als naaste verwanten gebeld nu mijn zogenaamde man... Ik kan het niet eens over mijn lippen krijgen.

'Evelyn,' zegt een onbekende stem als er wordt opgenomen.

'Hallo?'

‘Je bent wakker,’ constateert de vrouw.

‘Sorry, met wie spreek ik?’ Ik trek de telefoon snel weg van mijn oor om te controleren of ik echt mama’s nummer heb gebeld.

‘Met Gwendolyn. We zijn onderweg.’

De verbinding wordt verbroken en ik staar naar het scherm, dat me laat weten dat het gesprek exact acht seconden heeft geduurd. Meer dan genoeg tijd om in een afgrond te vallen. Wie wás dat?

‘Wie is Gwendolyn?’ vraag ik aan Liz, in de hoop dat ze bekend is met mijn familiestamboom, maar ze bespreekt voor de derde keer mijn dosis pijnstillers met de psych. ‘Ze komt hiernaartoe,’ leg ik met trillende stem uit. ‘Met nog iemand anders.’

Misschien komt het door de medicatie, maar ik voel me draaierig, en dat is nog voordat ik verder scrol en ontdek dat papa helemaal niet in de lijst staat! In elk geval niet als ‘Dad’. De enige persoon aan die kant van het alfabet is ene Chloë, van wie ik nog nooit heb gehoord.

O, daar heb je Bree! Goddank. Ik tik op haar naam en zet de speaker aan. ‘Er kan geen verbinding worden gemaakt. Controleer het nummer en probeer het opnieuw.’

Liz, die duidelijk goed getraind is, ziet me naar het kotszakje in een kartonnen dispenser naast haar aan de muur wijzen en geeft het me net op tijd aan, waarop de psychiater, die nog altijd verzonken is in zijn aantekeningen, opkijkt en een vies gezicht trekt.

Alles hier is verkeerd.

Echt alles.

Geen vader. Iemand die zich voordoet als moeder. Geen beste vriendin. Saaie voicemail. Zelfs de reusachtige telefoon is verkeerd, alsof ik wakker ben geworden in een of andere vreselijke, onherkenbare *Freaky Friday*-realiteit die ik niet aankan!

Mijn trillende vinger raakt per ongeluk iets wat Uber heet en de telefoon vraagt: *waarnaartoe?*

Liz, die een warme washand heeft gepakt, ziet de geopende app, glimlacht meelevend en zegt: ‘Nee, Evie, je kunt nu nog niet ontsnappen.’

‘Ontsnappen?’

‘Met een Uber. Dat is een soort particuliere taxidienst. Je kunt auto’s bestellen die je waar dan ook oppikken en wegbrengen naar waar je maar naartoe wilt.’

Die Uber klinkt als iets mágisch. Ik veeg mijn gezicht af en probeer niet te huilen om het alarmerende feit dat ik moederziel alleen lijk te zijn achtergelaten in een grote, drukke, onbekende wereld waarin vreemden niet langer gevaarlijk zijn en we er gewoon bij in de auto kunnen stappen.

‘Zouden ze me naar Newcastle kunnen brengen?’ vraag ik met een klein stemmetje. ‘Die Uber-mensen?’

Ze glimlacht. ‘Voor een enorm bedrag! Luister, ik begrijp dat het doodeng is, maar je geheugen komt echt wel weer terug.’

‘En dan?’ Als ik echt bijna dertig ben en net mijn man heb verloren, zal ik van deze afschuwelijke kronkel in de tijd rechtstreeks in een net zo vreselijk zwart gat van rouw terechtkomen.

‘Maak het jezelf niet zo moeilijk. Je hebt een enorme schok te verwerken gehad,’ vertelt Liz me. ‘Je hebt een vreselijk auto-ongeluk gehad. Een groot verlies geleden.’

De schok is alleen niet dat Oliver dood is, maar dat hij heeft bestaan. En het verlies heeft niets met hem te maken, maar met al het andere.

‘We zullen nog wat meer testen doen,’ laat de psychiater weten. ‘Bij een extreem trauma werpt het brein je soms terug naar een tijd in je leven waarin je je veilig voelde.’

Ja. Dat kan ik nog wel begrijpen. Ik voel me veilig als zestienjarige. Ik heb ouders die me aanbidden. Een beste vriendin die niet van mijn zijde wijkt. Ik heb doelen en plannen en zorgvuldig vastgelegde dromen, maar in geen daarvan word ik dertien jaar later wakker met donker haar, een chique bril en een enorme telefoon, volledig afgesloten van alles op de wereld wat ook maar een beetje belangrijk voor me is.

‘Als het dissociatieve amnesie is,’ gaat hij verder, ‘is het geheugenverlies vrijwel altijd tijdelijk. Het vergt waarschijnlijk gewoon wat tijd en therapie.’

‘Amnesie?’

‘Het kan helpen om jezelf met bekende dingen te omringen,’ stelt Liz voor. ‘De aanwezigheid van mensen die om je geven kan ertoe leiden dat er dingen terugkomen.’

Welke mensen? Mijn man is dood. De mensen die van me hielden staan niet eens in mijn telefoon. Gwendolyn klonk als een combinatie van juffrouw Bulstronk en Lady Macbeth.

Dan herinner ik me de achtendertig gemiste oproepen. Zijn die van mijn vrienden?

Ik tik op mijn recente gespreksgeschiedenis. Maar het is alleen maar Oliver Mobiel, Oliver Messenger Video, Oliver Messenger Audio.

Daar heb ik niets aan. Ik open mijn fotoarchief. Op het eerste gezicht lijkt ik een stuk of twintig kiekjes te hebben gemaakt van hetzelfde herfstblad. *Wat is er mis met mij?*

Ik scrol verder terug, hopend op tekenen van menselijk leven.

Er zijn een paar foto's van iemands kind. Een klein meisje met blonde staartjes. Onscherpe, scheve selfies. Foto's waarop ze lacht, gekke gezichten trekt en haar tong uitsteekt. Bewogen foto's die ze van mij heeft gemaakt, met gekke verhoudingen en vervormingen vanwege de hoeken waaronder ze zijn genomen.

‘Ziet ze er bekend uit?’ vraagt Liz.

Nee.

En ikzelf ook niet.

Ik schud mijn hoofd en zoom in op mijn gezicht. Ik kijk lachend in de lens, alsof ik van dit kind hou. Ze zal toch niet van mij zijn?

O, god. Nog erger dan geen moeder hebben, is het onmogelijke idee dat ik zelf moeder ben! Bij de gedachte lijkt de bodem van mijn bed onder me vandaan te vallen. Ik grijp het veiligheidshekje vast, want de muren beginnen te draaien. Het idee van een kind maakt me duizelig. Misschien is ze van Bree. Of van een willekeurige vriendin die ik ben vergeten. Misschien ben ik haar oppas; dat moet het zijn. Dit lichaam kan toch geen kind hebben gebaard?

Ik schop het laken met een dramatische beweging van me af. Heb ik

een opvlieger? Nee! Zo oud ben ik nou ook weer niet.

Ik blijf door de foto's scrollen, wanhopig zoekend naar antwoorden. Mijn hart gaat tekeer als mijn duim stopt bij een foto van een man.

Zou dit hem zijn? Oliver, de echtgenoot? Wel een lekkere echtgenoot, al zeg ik het zelf. Ik zet twee vingers op het scherm en zoom in. Dat moet hem zijn. Welke andere man zou in mijn lens kijken alsof hij me aanbad?

Mijn blik gaat naar het zorgvuldig gestylede blonde haar en de scherpe lijnen van de jukbeenderen. Ik bewonder de glinstering in zijn blauwe ogen. Een prachtige kleur blauw. Echt opvallende ogen. Zo'n intense blik en filmsterrenkaaklijn waar de jongere ik absoluut voor zou zijn gevallen. Die boybandperfectie waar ik stiekem van droomde.

Goed gedaan, Evie. Ik bedoel, als je dan al met iemand moest trouwen.

En nu stel ik me voor het eerst voor hoe dit allemaal zo kan zijn gekomen. Als zo'n man voor iemand zoals ik heeft gekozen, kan ik wel begrijpen dat ik mijn principes heb losgelaten. Het laatste wat ik me herinner, is dat er exact nul jongens in beeld waren. Volgens Breanna kwam dat doordat ik gefixeerd was op de negentiende eeuw en de wetenschap, en ik al een nerveus wrak werd zodra een jongen naar me keek. En daar had ze gelijk in. Mijn torenhoge ambities boden geen ruimte voor romantiek. Ik wist precies tot hoeveel liefde mijn romantische hart in staat was, en eerlijk gezegd was ik gewoon bang. Bang dat ik een jongen zou tegenkomen die zo aantrekkelijk, zo ontzettend charmant en charismatisch, fascinerend en geweldig was dat hij me compleet de vernieling in zou helpen. Mijn academische plannen. Mijn grote dromen. Mezelf verliezen was altijd mijn grootste angst. Een angst die ineens op de ergst mogelijke manier uitkomt, want blijkbaar heb ik die liefde gevonden en ook weer verloren, en bevind ik me nu in een verbijsterende werkelijkheid waarvan ik helemaal niets begrijp.

'Blijf ademhalen, Evie,' zegt Liz rustig terwijl de hartmonitor op hol slaat.

'Ik denk dat dit hem is.' Ik laat haar het scherm zien. 'Oliver.'

Het slachtoffer.

Ze pakt mijn telefoon aan en werpt dan een blik op mij, waarschijnlijk omdat ze hetzelfde denkt als ik. *In welk universum heb jij zo ongelofelijk goed kunnen scoren?*

‘Ik vind het heel erg voor je, Evie,’ zegt ze terwijl ze volschiet.

Want het wás ongelofelijk goed. Verleden tijd.

Het meisje kennende dat ik was, is er geen andere verklaring voor de gekozen route dan dat deze romance hét moet zijn geweest. Een allesverslindend, met kostuumdrama’s wedijverend, persoonlijke regels verbrekend liefdesverhaal waarnaar ik als tiener heimelijk heb verlangd. En nu ben ik iedere zalige seconde ervan vergeten.

Eerste druk november 2025

Oorspronkelijke titel *Pictures of You*

Oorspronkelijke uitgever Zibby Books LLC, New York

Copyright © 2024 by Emma Grey

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2025 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Saskia Peeters

Omslagontwerp Het Omslag Atelier

Omslagillustratie © Kelly Keane

Opmaak binnenwerk Crius Group

ISBN 978 90 261 7829 0

ISBN e-book 978 90 261 7830 6

ISBN luisterboek 978 90 261 7831 3

NUR 302

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining niet toegestaan.